

[Robert Mikkelsen.]

og at Forholdene i Lejre og Fængsler bliver hygiejnisk og menneskeligt rimelige og værdige. Det er saadanne Krav, som alle kan være enige om at søge realiseret, og de kan realiseres uden at kompromittere eller opgive Udrensningen og uden at give efter for kunstigt opblæste Revisionskrav, som er uden Bund i Befolkningens Retsfølelse. Der er utvivlsomt Kredse, som i Dag haaber, at det Lovforslag, vi her behandler, er det første af en Række Lovforslag, som efterhaanden skal underminere og til sidst standse Afregningen med alle dem, der har forbrudt sig i Besættelsestiden. Der er Kredse, som haaber, at der nu maa blive vedtaget en Lov, hvis praktiske Følge skal blive, at det store Flertal af politisk fængslede sættes paa fri Fod, og at Tempoet i Retsfølgningen derefter skal blive endnu langsommere end hidtil, saaledes at vi om et eller to Aar staar over for helt at opgive al videre Udrensning og Retsfølgelse.

Jeg maa sige, at den højtærede Statsministers Udtalelser her i Tinget for lidt siden ikke var egnet til at svække saadanne Haab. Jeg mener, at den højtærede Justitsminister her i Tinget burde give Udtryk for, at noget saadant ikke vil ske. Det vilde være heldigt, om det klart blev sagt, at Landsforrædere, Voldsmænd og Værnemagere uvægerligt vil faa deres forskyldte Straf. Jeg tror, at en saadan Erklæring vilde være meget ønskelig, fordi det foreliggende Lovforslag har en saa vid og ubestemt Formulering, at man meget vel kunde finde Bestyrkelse deri for den Slags Forhaabninger, jeg lige har nævnt, og fordi den højtærede Justitsminister under sin Frem sættelse af Lovforslaget nævnte nogle Grunde til Støtte for dette Lovforslag, som absolut maa tydes til Gunst for disse vidtgaaende Revisionstendenser.

Ved Loven af 1. Juni blev det bestemt, at naar der er skellig Grund til at antage, at en Person har gjort sig skyldig til Straf efter Forræderiloven, skal han ubetinget holdes fængslet, indtil Dommen er faldet eller Strafafsøning skal begynde. Bestemmelsen er altsaa den overvejende Sandsynlighed for, at den paagældende bliver dømt efter Forræderiloven, og det vil sige til en Straf af mindst 4 Aars Fængsel, en Straf, som kun undtagelsesvis kan gaa ned under dette Minimum og kun i ganske overordentlig sjældne Tilfælde kan blive mindre end et Aar. De ekstraordinære Forhold i det sidste Par Aar har ganske vist medført, at Afsoningen af talrige Straffe er blevet udsat, og at mange, som er dømt for en eller

anden Lovovertrædelse, stadig er paa fri Fod, fordi der ikke er Plads i Fængslerne. Disse Mennesker er dog alle sammen idømt Bøder, der ikke er blevet betalt, eller kortvarig Frihedsstraf, som Regel tror jeg Hæftestr af; men Folk, som efter en Domstols Opfattelse med god Grund sigtes for Forbrydelser til normalt mindst 4 Aars Fængsel, har vi dog endnu ikke haft gaaende paa fri Fod. Det er imidlertid en saadan Tilstand, der vil indtræde, hvis det Lovforslag, der her er forelagt, bliver ophøjet til Lov.

Ved Lovforslagets Frem sættelse anførte den højtærede Justitsminister især tre forskellige Hensyn, som skulde tale for at løslade nogle af de fængslede. Der var dels Hensynet til Pladsmangelen i Fængslerne, dels Hensynet til, at de alvorlige Sager kunde fremmes paa Bekostning af de mindre graverende, og endelig Hensynet til, at Politiet, naar disse Løsladelser fandt Sted, i højere Grad kunde koncentrere sig om almindelige kriminelle Forbrydelser.

Pladsmangelen i Fængslerne er naturligvis et tungt vejende Hensyn. Jeg ved ikke, hvor alvorlig denne Pladsmangel er, og jeg tror, der kunde være Grund til at søge yderligere Oplysning herom; men skulde der end være en betydelig Pladsmangel, kan dette Hensyn dog aldrig blive afgørende. Det maa ikke blive saadan, at man løslader Forbrydere, endda Landsforrædere og grove Voldsforbrydere med den Motivering, at der ikke er Plads til dem i Fængslerne. Denne Vanskelighed kan man ikke komme uden om paa den Maade. Alvorlige Forbrydelser maa kunne forfølges, og er der ikke Plads nok, maa der kunne skaffes mere Plads. Jeg ved nok, at dette ikke er ganske let, men det er dog en rent praktisk Opgave, som ikke kan være uløselig, og som jeg er overbevist om at ogsaa den højtærede Justitsminister kan løse. Det er klart, at Fangerne foruden rimelige Pladsforhold ogsaa maa have anstændig Behandling og anstændige hygiejniske Forhold, men ogsaa disse Ting maa kunne ordnes.

Det andet Hensyn, den højtærede Justitsminister nævnte, var, at naar disse Løsladelser fandt Sted, kunde man koncentrere sig om de mere alvorlige Sager og lade de mindre alvorlige vente. Naturligvis skal de alvorlige Sager fremmes, men der sker dog forholdsvis mindre Skade ved, at en Mand, der har over 10 Aars Fængsel i Vente, maa hense sidde lidt længere i Vare tægtsfængsel, og jeg kan ikke se, at der under de foreliggende Forhold sker noget ved, at man fremmer de mindre graverende